

И дърветата разбиратъ.

Единъ човѣкъ въ Стара-Загора ималъ ябълчно дърво, което никога нищо не раждало. Чакалъ той много години, дано ябълката започне да му ражда ябълки, но напусто. Тя само цвѣтѣла, а нищо не връзвала.

Една пролѣтъ човѣкътъ нарамилъ търнокопа и отишълъ въ градината съ намѣрение да изкопае неплодното дърво. А то било кичесто и красиво. Спрѣлъ се подъ него, погледалъ го, погледалъ, па рекълъ: „Хайде и тази година да те оставя! Но ако и сега не ми родишъ ябълки, догодина непрѣменно ще те изкопая съ коренитѣ и ще те изхвърля вънъ отъ градината си!“

И, наистина, нея година ябълката не само цѣфнала, но завързала и изхранила хубави червени ябълки. Когато човѣкътъ дошълъ и видѣлъ хубавитѣ плодове, извикалъ: „Ха, така те искамъ, да раждашъ всѣка година, защото малко бѣше останало да те изкопая и изхвърля. До сега и огъня щѣше да те изгори и пепельта ти вѣтъра кой знае кждѣ щѣше да разсѣе“.

Отъ тогава и до сега ябълката продължавала да ражда всѣка година.

Гатанка.

*Голо бубараче,
Съ рогове рогача,
Срѣдъ селото плаче,
Който слуша — скача.*